

הוציאו לו פרק חמישי יומא

נו:

עין משפט
גר מצוה

מסורת הש"ס

(א) ויטען כח, (ב) ויערדיקן
לוי, (ג) ויעג, (ד) לעיל חת.
והם איתא המקביל ונחיים מה,
ע"ש, (ה) וצ"ל מזבח העולה,
(ו) ונחיים מ, (ז) (נח"א):
מינא, (ח) רש"א, (ט) רש"א.

תורה אור השלם

1. ותמן הכזן מן הדם על קרעו מוזכר קטרת הסמים לפני " אשר באהל מועד ואז כל דם הר יושפך אל יסוד מוזכר העלה אשר פתח אהל מועד:

2. וכפר על הקדש מטמא בני ישראל ומפשיעיהם לכל חטאתם וכן יעשה לאהל מועד השכן אתם בחור טמאתם: ויכר טו טו

גליון הש"ס

גמ' איזא הניח דם השעיר.
ע' מג"א סימן קמו ס"ק יא:

יגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה יחדא כר' יהוד' מ' כן שני להניחו עליו לכן הולך:

מוסף רש"י

הוצא בסוף החסכת

ה' ישיב (החזק)

[illegible]

לנשיבטע. נחש' לו כולמר לא חיישין לשמא יבקע דאפער דמסר
 ליה לשומר: אין אדם מתנה על שני דברים. להניח שני שיריוני אחד
 למחור ואחד למעבר שמה' אט' יבא שני כחמים אחד למחור ואחד
 למעבר ולומר אז הו' מן' ארבעה אלף מחמר לפי שקטני' שיריו
 שני' האמצעי' אף' יבא ויבשר גורר וזכר.

רבי שמעון "אוסרין" דיילא שאני התם לו לר' מאיר אי אתה ונמצא שותה טבילים שביקע אלא מרתני אומר אין אדם מתנה אלא אם בא חכם למערב עירובו וכן לא והוינן בה מאי דאין ברירה למורה אמר ר' יוחנן כשכבר ינין לרבי יהודה אין ת ליה יום הכפורים מעליהו משום חולשא דהוה לו ערובי חטאי

והוא דר' יוחנן כעבור כל חמשה
בין השמשות דקנה עירוב לאסור
הרוח שכן התנה זה מבעוד יום:
והשם **דאמרס**. טעמא דר' יהודה
נקני חובה משום דברירה לית ליה
אלא בחביה אית ליה: **דאמרס**
הכפורים. דקאמר לא היה שם
אלא כן אחד ליעבד תרי וכו': **לא**
אדעתיה. לעיניו נבחיבה: **דס הפר**.
סומק דאמרין בלודן פירקין
(דף מה.) שדומה לדס הפרים:
הסוף. שלית לצור דנחית קמיה דרבא
והיה חומר סדר יום הכפורים
נחילה כמו שאנו אומרים: **הא**
כרנן. דאמרין כן השני: **והא**
כרבי יהודה. דאמרית גטל מחילה
ואמר קך הניח אלמלא לא היה כן שני
להיטו ⁽⁶⁾ לך הולקך ליעול מחילה:
השם

כך מזה בהיכל ירכשם שלפני לפנים אחת למעלה
עיר כך מזה בהיכל יהושכין אתם בתוך מומאם
ים שכנה עמם אמר ליה הווא צדוקי' ל' חנינא
השתא

יורה. על כרחך רבי יוחנן לא מפליג בין תולה בדעת עצמו לתולה
באמו הוא וימורה ומערב תולה בדעת אחרים הוא אבל רב דקאמר
רבי יהודה ברביה וספירן אדרבה לימא ללוי מקמי מתניתין ומשני
ומתקשיב לשם אדרבה לימא להאי דהלוקח ודלוי מקמי מתניתין
ורבנא (ב"ק דף טז.) דאסמית בעל הבית אומר כל שילקטו עניים
אזי מחלק בין תולה בדעת עצמו לתולה בדעת אחרים והאי דגמית
ליה לימא ללוי דהלוקח מקמי (ה) [הי מתניתין] ואע"ג דכפ' משילין
ספירן רבי יוחנן מלימא דלוי אלמא הכי סבירא ליה והדר ביה מכת
הי קושא דהדר ביה ונאלו הכי ניחא ליה כשנוי לעולם לא חסרן
מדליה הכי תולה בדעת עצמו להאי דשפורות ליה תולה בדעת
אליבא דרבי יוחנן קמי ימא הא לרדריה לימא ללוי וז"ל דאליבא
הדיקין מתפרשות אלא בלקיחת בעלים אי (ומי) בעשיית כהן חלייה
ויק"ל מאי קאמר לימא למתניתין מקמי דלוי דהלוקח ויהא מלתא
ינתיין דערוצין מקמי תרי בפרקת רבי אהא רבי חייא מניין
לי לתר דרבי לטעמיה דאמר בבבא קמא (ד"ק דף יז.) בנמ'
ומה שפי' דהאי דשפורות חשיב תולה בדעת עצמו ניחא דבבא הכי
וי וזה דלא מייתי לה התם משום דליה פשוטה כל כך שיהא טעמו
ומתעשתא נמי ניחא ליה לנשך לדחוק ולומר דרבי יוחנן פליג על
כל פדשים' אלא ניחא לרבי יוחנן נמי מדקא מפרש למלתי דלוי
בדשפורות מקמי תמני' דסקיל דשפורות ומקמי דלוי דהלוקח
וייקינן מינה דיש ברירה משום דלבי מיית הוי גיעא דילמא לבי
לא כלשת ארס לכל דבריה ולפ"י מייתי ספיר כשמעמא מדלוי בין
מירן דאליבא דרב קאמר דלא קאמר מדי כגון האוה דלעיל
וי מתחלה כמו האוה דלוי אף עב גב דתולה בדעת עצמו הוי:

[illegible]

רבי יהודה ר' יוס' ר' שמעון אוסרין. מימה מנא ליה דטעמיהו
משום דאין ברירה הא קמי בהדיא טעמיהו משום בקיעת
הגוד וי"ל דלא היה י"ל שזה יבא עיקר טעם לחם לבקיעת הגוד
ליום אחד ומה שהשאלו מן מבקיעת הגוד א"ע דלמינה גופיהו
למינה לבי הא טעמא ליה דגוד

רבי יהודה ורבי יוסי
אלמא אין ברירה ממר
כדקתני טעמא ממר
מודה שמא יבקע הנו
למפרע ואמר להם
אין ידעני אין ר' יהודה
על שני דברים כאה
למורה עירובו למ
למערב אבל לכאן ול
שנא לכאן ולכאן דל
ומערב נמי אין ברירה
כא חכם והשתא דא
ברירה הא כתיבה א
נמי נעביד תרי ונכתוב
דכהן גדול לאו אדעת
בלא כתיבה נמי הא
תימא לא מקביל ל
יהודה השוחט צריך
של פר שנאמר ואת
יסוד המזבח וכן ה
מיניה הא חיור וה
חולשא דכ"ג לאו אד
חולשא דכהן גדול
דנחית קמיה דרבא
כן שני שבהיכל נמ
השעיר אמר ליה ח
יהודה אימא הניח ד
והוה ממנו על הפרוס
תנו רבנן וכן יעש
תלמוד לומר כשם
מזה בהיכל מה לפני
ושבע למטה מדרס ה
ושבע למטה מדרס ה
אפילו בשעת שחרה

השולח ואין להאריך כלן בזה: **בוא** שנה אבאן וזבאן [דלא] רצין
 בדעת אחרים דאי מפליג מאי פריך ליתא לכאן ולכאן חולה בדעת
 פקדון בכל מערבין (שערינו קד ל:) ליתא למתניתין דהאם דלית ליה
 ליתא למתניתין מקמי **ו** [בדרישות] דהלוקח ודלוי דממי חזא מקמי
 דעירובין ומתני' דנטיין קד ל:) מה היה באותן הימים ובדעתא
 היום יאה הפקר בדפסן קד ליה לרבי יהודה ברביה לוי שמ דרבי
 ודמרוסנה חולה בדעת אחרים הוא ואם כן לרבי יוחנן דלא מפליג סביר
 (והיה קד ל:) פריך אלא דקאמר דלר' יוחנן דברבנן קד ליה ברביה
 ויהיה קושיא אלא לרבי יוחנן איאם לרבי לוי שית דלאו מנה
 וסומיה אליבא דתאן קמיימי בשעתא דמזלי אי לרביה דרבי מאי מנה
 אחרים דלדרכה בחולה בדעת אחרים אי ליה לרבי יהודה ברביה
 דרבי קאמר הכא ויהיה דשופרות תשוב בחולה בדעת עצמו כיון דלא
 שדעת כהן המקריב תשוב כמו אי עמלה ויהיה גמי מיתרלא מאי
 דרבי' אינה שמה בדכא דלוקח אלא בריתא היה ואמאי פריך מאי
 לו דלכרנה סמי אפילו בריתות טובא מקמי חזא מתני' והיה נראה
 ואמר לו בעבדים הרי שכן לפניך סמי מתני' מקמי תרי בריתות ולפי
 איאם למימר ליתא למתני' דעירובין מקמי מתני' דשופרות ודלוקח
 שרבי יהודה משום דלון ברירה דלון הייקין עלה טובא בשעתא
 דלר' יוסקב ליתא לרבי י' וזו דוקא ועוד דקשי מההיא דשליה ר' י
 אלאם קסבר כוחיה וסבירא ליה ליתא למתני' דעירובין ובריתא
 ודלוי ויהיה דמה הוא באותן הימים סבירא ליה לרבי יוחנן דלא
 מייח וקוקה ליבס וחולל' ולא מתיבבס וכל זמן שנעלה מי הרי
 דלכא בין לרבי יוחנן דתריבויא אי ליה לרבי יוחנן ורבי' אלא
 דלכא ודמדי ברירה דתולה בדעת אחרים להיכא דלון ומצבר ד

[illegible]

א [מ"י] פ"ו מהלכות מעשר
הלכה א':
ב [מ"י] פ"ד מהלכות
עבודת יוה"כ הלכה ב':
ג [מ"י] שם פ"ג הלכה
ה':

דבינו חננאל

[illegible]

תום' ישנים

[illegible]

(א) ז' ל סיון.
ב) י"ג תמוז.